

LA CRÍTICA D'ART AHIR I AVUI

SESSIÓ ALEXANDRE CIRICI

29 d'abril

De 16 a 20 h

Inscripcions: grups@museunacional.cat

Preu: activitat gratuïta

Narcís Selles Rigat, historiador de l'art: ***Alexandre Cirici, escriptura i praxi vital***

La trajectòria d'Alexandre Cirici com a tractadista d'art és indestruïble del seu compromís social i nacional, i de la lluita per superar els constrenyiments i les interdiccions de tot ordre que va patir la societat catalana sota la dictadura franquista.

La seva obra artigràfica no només va transitar per múltiples viaranyes i va adoptar una gran diversitat de configuracions, sinó que també va obrir nombrosos camins en els terrenys temàtics, metodològics i teòrics, i va oferir algunes de les representacions més ambiciosos i influents de les pràctiques artístiques que es van desenvolupar en l'àmbit dels Països Catalans. Avui ens toca avaluar el seu llegat i destriar tot allò que ens pot ser d'utilitat per encarar els reptes actuals i futurs.

Per Cirici, l'escriptura era un mecanisme constructor de realitat des del qual mirava d'integrar l'art a la vida quotidiana, per tal d'inspirar-ne la transformació. La mirada atenta al que va ser el seu principal instrument de treball –la llengua– n'evidencia el seu extraordinari domini, cosa que fa que bona part dels seus textos no siguin només eines de recerca i coneixement, sinó també uns artefactes literaris d'alt valor.

Ricard Bru, historiador de l'art: ***Cirici i l'art oriental a Catalunya***

Alexandre Cirici, lúcida, intuïtiu i de gran curiositat i inquietuds intel·lectuals, va ser un dels primers historiadors de l'art català a aproximar-se a les arts d'Orient, especialment a través del *Llibre del te* i la posterior aproximació al budisme zen, així com també a l'art de l'estampa japonesa *ukiyo-e*. Aquesta mirada a les arts del Japó, alhora, li va oferir una perspectiva nova per observar l'art català i detectar certes influències significatives, tant en l'esteticisme, moviment presentat pel mateix Cirici, com en les arts de l'època del modernisme, a l'entorn del fenomen del japonisme. D'aquesta manera, japonisme i zenisme esdevingueren dues expressions del diàleg de l'art català dels segles XIX i XX amb l'art japonès, compreses i difoses per primera vegada al nostre país per Cirici.

Pilar Parcerisas

Tomàs Llorens

Antoni Llena, artista: ***En record de Cirici Pellicer***

Antoni Mercader, historiador de l'art. Antic membre de *Machines* (1964-1965) i del Grup de Treball (1973-1976): ***De l'engranatge de rodes el·líptiques a l'embragament***

Dels primers anys 1960 als darrers 1970 van ser quinze anys singulars en els quals vaig tenir el goig de poder gaudir d'una relació directa amb Alexandre Cirici i Pellicer. Dels engranatges de *Presència 63* i *Machines* (1963-1964) a l'embragatge de la febrada conceptual i el rebat social del Congrés de Cultura Catalana (1978-1979). Es pot dir que els nostres van ser encontres puntuals, intensos –més enllà de les classes a la UB–, sempre relacionats amb la faceta de la seva personalitat d'observador/publicista crític de l'art contemporani i de la nostra/meva praxi artística.

De Banyoles a Barcelona, del *pop art* al conceptual, de l'admiració embadalida a la polèmica punyent, més enllà dels esdeveniments sorgia el Cirici de la reconstitució cultural i la tasca divulgadora. Tot quedava retratat i agençat per aquella manera tan ferma i decidida que tenia de treballar. Incansable! com era molt propi d'aquells que venien de la negra nit.

Va ser a estopades, va ser amb lapsus i estrebades, amb discontinuïtats, però aquí ens ha quedat el seu llegat i la memòria plena d'estimació pel que va fer i el que ara suposa la trajectòria d'aquell home amb vestit gris i corbata ben nuada entremig de descamisats. Les rodes el·líptiques de l'exposició planaren a batzegades sobre la polarització del despertar sociopolític –i per descomptat artístic– de molts de nosaltres, per tal que ens incorporéssim al continu patrimonial català que ell tant volia... embragant i desembragant...